

Epistola către Filipeni (1)

Capitolul 1

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 13.10.2022, Actualizat: 13.10.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Hristos - conținutul vieții creștine

Așa cum am menționat în [Introducere](#), în numeroasele referiri ale lui Pavel la el însuși vedem un om absorbit de subiectul său și bucurându-se în circumstanțele sale. Aceasta este viața creștină normală și aceasta ar trebui să fie și experiența fiecărui creștin credincios. În primul capitol îl vedem pe Hristos în fața sufletului lui Pavel ca fiind Cel care este conținutul întregii sale vieți.

Salutul (versetele 1,2)

Versetele 1,2

Filipeni 1.1.2: Pavel și Timotei, robi ai lui Isus Hristos, către toți sfinții în Hristos Isus care sunt în Filipi, împreună cu supraveghetorii și slujitorii: Har vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos.

Pavel nu folosește un titlu oficial, ci pur și simplu se prezintă pe sine și pe Timotei ca „robi ai lui Isus Hristos”. Prin urmare, nu trebuie să considerăm experiența pe care o relatează în scrisoare ca fiind ceva apostolic. Adică, nu trebuie să fii apostol pentru a avea aceeași experiență ca Pavel. Dimpotrivă, el vorbește despre sine ca despre un rob. Aceasta înseamnă că aceste lucruri sunt la îndemâna fiecărui creștin credincios, deoarece toți credincioșii se pot da pe ei înșiși lui Hristos ca Domn al vieții lor și pot fi robi în slujba Lui.

Domnul nu a cerut niciodată nimănui să fie robul Său; este ceva, pe care credinciosul îl alege de bună voie, atunci când își dă seama că a fost „cumpărat cu un preț” (1. Corinteni 6.20; 7.23). Exercițiul sufletului, care îl conduce pe credincios la acest devotament, are loc prin aceea că el înțelege mai întâi ce a făcut Hristos pentru noi prin lucrarea Sa pe cruce. Această lucrare face din credincios un „eliberat al Domnului” (1. Corinteni 7.22a). Noi am fost eliberați de judecata cauzată de păcatele noastre, de stăpânirea păcatului, de satan și de lume. Dar atunci când sufletul nostru va realiza care a fost prețul libertății noastre și când vom realiza ce a plătit Hristos pentru a ne răscumpăra, atunci vom lua decizia de a nu ne mai folosi libertatea pentru interesele noastre, ci pentru a promova interesele Lui. De aceea, ne vom pune de bunăvoie în slujba Lui ca „robi ai lui Hristos” (1. Corinteni 7.22b). Astfel, lucrarea Domnului pe cruce, pe care am primit-o prin credință, ne face liberi; dar noi ne facem robii Lui prin propria noastră decizie. Aceasta este o chestiune pur personală și o decizie pe care cineva o poate lua doar pentru el însuși - nimeni nu o poate lua pentru noi. Când Pavel se numește pe el însuși și pe Timotei „robi”, înseamnă că amândoi trecuseră prin acest exercițiu sufletească și erau bucuroși să se pună la dispoziția Domnului în slujba Sa. Și astfel descoperiseră secretul adevăratei bucurii și fericiri în viață!

Pavel se adresează apoi credincioșilor din Filipi ca fiind „sfinți în Hristos Isus”. Un credincios este cineva care este „sfințit” sau „consacrat”. Aceasta înseamnă că: credinciosul a fost pus deoparte de Dumnezeu (ceea ce înseamnă „sfințire”) și adus într-un loc de binecuvântare. Expresia „Hristos Isus” (titlul Domnului vine înaintea Numelui „Isus”, pe care El îl are ca Om) se referă la faptul că El a realizat răscumpărarea și s-a întors în cer ca Om glorificat. Primirea Lui înaintea lui Dumnezeu a devenit standardul prin care și modul în care credinciosul a fost

primit, pentru că despre noi se spune că suntem „în Hristos Isus”! Exprimat simplu, a fi „în Hristos” înseamnă a fi pe locul lui Hristos înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este poziția tuturor creștinilor credincioși. Sfinții din Vechiul Testament au fost binecuvântați de Dumnezeu și se află acum în cer, dar nu se spune despre ei că sunt „în Hristos”. Credincioșii din alte timpuri sunt „făcuți plăcuți Lui”¹ (Faptele apostolilor 10.35), în timp ce numai despre creștinii credincioși se spune că sunt făcuți plăcuți „în” El² (Efeseni 1.6). A fi „în” Hristos înseamnă că noi, prin Duhul Sfânt care locuiește în noi, suntem uniți cu Hristos ca Persoană glorificată la dreapta lui Dumnezeu. Așadar, creștinii credincioși au un loc special de favoare în familia lui Dumnezeu, pe care toți ceilalți nu îl au.

Pavel îi include în salutul său pe „supraveghetori și slujitori”. Acești oameni trebuiau să aibă grijă de turmă la fața locului. Probabil că ei au fost cei care au luat inițiativa și au organizat colecta și care l-au ales pe Epafrodit pentru a o aduce lui Pavel. Poate că acesta este motivul pentru care ei sunt menționați în mod special. O adunare care își (re)cunoaște conducătorii și trăiește într-o părtășie fericită cu ei este aproape întotdeauna o adunare puternică și solidă.

Pavel spune apoi că „harul” și „pacea” trebuie să fie cu ei „de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos”. Așadar, credincioșilor din Filipi (și, de fapt, tuturor creștinilor credincioși) le stă la dispoziție un curent proaspăt de ajutor divin de sus, astfel încât puteau conta pe ajutorul lui Dumnezeu în timp ce mergeau înainte împreună ca adunare. În acest moment, cuvântul „Domnul” este folosit pentru prima dată în această epistolă; în total îl găsim de cincisprezece ori! Acest lucru este semnificativ; faptul că este folosit atât de frecvent indică faptul că credinciosul va experimenta aceeași binecuvântare și rodnicie în viața sa ca și Pavel atunci când, practic, dă autoritate domniei lui Hristos în viața sa.

Mulțumirea lui Pavel (versetele 3-8)

Versetele 3-5

Pavel începe prin a-l mulțumi lui Dumnezeu pentru credincioșii din Filipi. El spune:

Filipeni 1.3-5: Mulțumesc Dumnezeului meu pentru toată amintirea mea despre voi, întotdeauna, în orice cerere a mea, făcând cererea pentru voi toți cu bucurie, pentru comuniunea voastră la Evanghelie, din cea dintâi zi până acum; ...

Ei au fost o sursă de încurajare pentru el, și el a vrut ca ei să știe asta. Convertirea sa de la iudaism la creștinism a distrus multe relații apropiate și pline de dragoste cu semenii săi, iar Pavel a simțit această pierdere profundă, dar dragostea și părtășia credincioșilor din Filipi l-au ajutat să umple acest gol. Ei îl îngrijiseră cu dragoste și el era recunoscător pentru dragostea și grija lor. De asemenea, a vrut ca ei să știe că el se roagă pentru ei, de aceea spune: „întotdeauna, în orice cerere a mea, făcând cererea pentru voi toți cu bucurie”. Faptul că se ruga pentru ei „cu bucurie” înseamnă că avea amintiri fericite din timpul petrecut cu ei.

În mod deosebit, Pavel l-a mulțumit lui Dumnezeu pentru „participarea lor la Evanghelie din prima zi până acum”. Aceasta se referă la faptul că credincioșii din Filipi susțineau financiar pe slujitorii Domnului care fuseseră trimiși să predice Cuvântul lui Dumnezeu în locuri

îndepărtate. Acest lucru este destul de remarcabil, deoarece era o adunare foarte săracă. Ei au dat pentru lucrarea Domnului din „sărăcia lor adâncă”, mergând chiar „dincolo de capacitatea (puterea) lor” - și au făcut-o cu „bucurie” (2. Corinteni 8.1-4)! Pavel primise acest dar prin mâna lui Epafrodit (Filipeni 4.18), în timp ce era întemnițat la Roma, iar acum le scria pentru a le mulțumi pentru bunătatea lor. Interesul și sprijinul lor pentru Evanghelie nu scăzuseră „din prima zi” (vezi Faptele apostolilor 16) „până acum”. Aceasta a fost o perioadă de aproximativ zece ani - din aproximativ anul 51 până aproximativ în anul 61 d.Hr. Credincioșii din Filipi, de fapt, l-au slujit pe Pavel în acest fel de mai multe ori (Filipeni 4.14,15; 2. Corinteni 11.9). Acest lucru arată că aveau inima la locul potrivit și că erau o Biserică sănătoasă din punct de vedere spiritual. Este întotdeauna un semn de declin spiritual atunci când o adunare (biserica) își pierde interesul pentru Evanghelie. Acesta nu a fost cazul credincioșilor din Filipi.

Observă: Pavel nu vorbește despre *predicarea* Evangheliei de către ei, ci despre *participarea* lor la Evanghelie. Credincioșii din Filipi înșiși nu au ieșit să predice - ei aveau responsabilități pământești și nu erau liberi să facă lucrare misionară. Dar inima lor era legată de această lucrare și îi slujeau pe cei care predicau Evanghelia în acest fel. Pavel le spune că, în acest fel, ei erau „împreună-părtași” la această lucrare a harului, iar Dumnezeu Își va aminti cu siguranță de jertfa lor pentru Numele lui Hristos (Filipeni 1.7). Acest lucru arată: dacă nu ne putem detașa de obligațiile noastre pământești pentru a fi activi într-o astfel de slujire, putem totuși să facem parte din această lucrare prin sprijinirea financiară a celor care sunt „în prima linie”, ca să spunem așa. Toți cei care fac acest lucru vor avea parte de răsplata zilei viitoare.

Barzilai, Șobi și Machir sunt exemple din Vechiul Testament ale acestui serviciu. Ei îl serveau pe David și pe oamenii săi care luptau în bătălie, dar ei înșiși nu erau direct implicați în luptă (2. Samuel 17.27-29; 19.32). David a apreciat bunătatea lor și a scris un psalm de mulțumire despre ei, numit uneori „Psalmul Barzilai” (Psalmul 41). În Luca 19.11-27, Domnul vorbește despre valoarea unei astfel de munci din spatele culiselor. El subliniază faptul că, dacă nu putem intra direct în lucrare și să facem „comerț”, putem cel puțin „să ne punem mina la bancă” și să încasăm răsplata dobânzii la întoarcerea Lui (Luca 19.23). Este semnificativ faptul că cuvântul tradus prin „bancă” este în greacă același cuvânt tradus prin „comuniune” aici, în Filipeni 1.5. Credincioșii din Filipi au fost exemplari în această lucrare de susținere. O întrebare pe care ne-o putem pune în această privință este: „Ce participare am eu la Evanghelie?”.

Versetul 6

Filipeni 1.6: ... fiind încredințat chiar de aceasta, că Cel care a început în voi o lucrare bună o va sfârși până în ziua lui Isus Hristos;

Starea spirituală sănătoasă a credincioșilor din Filipi i-a dat lui Pavel încredere că ei vor continua pe calea credinței până la sfârșit. Pentru că au făcut un astfel de sacrificiu, el știa că Dumnezeu „a început o lucrare bună în ei” și era sigur că aceasta va duce la triumful lor final în „ziua lui Isus Hristos”. De regulă, Dumnezeu privește la poporul Său în funcție de ceea ce va fi acesta atunci când lucrarea Sa în el va fi finalizată. Așa că, atunci când privim la triumful lor final, așa cum face Pavel aici, vedem că el avea perspectiva lui Dumnezeu asupra

credincioșilor din Filipi. Începutul lucrării lui Dumnezeu în credincioși este nașterea din nou, iar lucrarea Sa în ei nu se încheie atunci când L-au primit pe Hristos ca Mântuitor și sunt pecetluiți cu Duhul Sfânt, ci atunci când sunt glorificați ca și Hristos (Filipeni 3.20,21) și „vor fi glorificați” într-o zi viitoare (2. Tesaloniceni 1.10).

„Ziua lui Isus Hristos” (Filipeni 1.6,10; 2.16) este acel moment în care Dumnezeu îi va prezenta public pe sfinți împreună cu Hristos în glorie - și anume, în Împărăția Milenară. Recompensele pe care le vor primi credincioșii la scaunul de judecată al lui Hristos vor fi atunci vizibile (1. Corinteni 3.13; 2. Timotei 1.12; Filipeni 2.16). Astfel, ziua lui Hristos va începe odată cu arătarea lui Hristos și va continua în timpul Împărăției Milenare (1. Corinteni 1.8; 3.13; 5.5; 2. Corinteni 1.14). În scrisorile lui Pavel, această zi este prescurtată în unele locuri ca „ziua aceea” (2. Tesaloniceni 1.10; 2. Timotei 1.12,18; 4.8). „Ziua lui Hristos” nu este ziua despre care a vorbit Domnul în camera de sus când a spus: „În ziua aceea ...”. (Ioan 14.20; 16.23,26). Mai degrabă, Domnul a vorbit despre ziua în care Duhul Sfânt va veni să locuiască pe pământ în Adunare (Biserică). De asemenea, „ziua lui Hristos” nu este aceeași zi despre care au vorbit profeții Vechiului Testament, când au spus: „În ziua aceea ...” (Zaharia 12.3,4,6,8,9,11; 13.1,2,4 etc.) - aceasta este ziua lui Mesia pe acest pământ în legătură cu Israel. Spre deosebire de ceea ce au vorbit profeții, ziua lui Hristos are a face cu gloria cerească a Domnului, atunci când Biserica este prezentată împreună cu El.

Învățăm din versetul 6 că toți suntem încă „pe jumătate terminați” și că Dumnezeu încă lucrează la noi. Prin urmare, trebuie să ne judecăm unii pe alții din perspectiva lui Dumnezeu, altfel riscăm să devenim critici față de însușirile și defectele de caracter ale celorlalți. Avem tendința de a vedea imperfecțiunea actuală a celuilalt, mai degrabă decât ceea ce va aduce glorificarea viitoare. Acesta a fost poate motivul neînțelegerii pe care două surori l-au avut în adunarea din Filipi (Filipeni 4.2). Remediul lui J.N. Darby pentru aceasta era:

Dacă nu poți să-L vezi pe Hristos în fratele tău, vezi-l pe fratele tău în Hristos.

Văd carnea în mine și pe Hristos în fratele meu.³

Dacă privim poporul lui Dumnezeu în acest fel, aceasta ne va elibera de certuri și conflicte. Pavel intră în mai multe detalii despre acest lucru în al doilea capitol.

Versetul 7

Filipeni 1.7: ... după cum este drept pentru mine să gândesc aceasta despre voi toți, pentru că voi mă aveți în inima voastră și, atât în lanțurile mele, cât și în apărarea și întărirea Evangheliei, voi toți sunteți împreună-părtași la harul meu.

În conformitate cu acest principiu - și anume, privindu-i pe credincioși din perspectiva lui Dumnezeu, despre ceea ce vor fi ei când vor fi desăvârșiți - Pavel spune: „este drept pentru mine să gândesc aceasta despre voi toți”. El știa (probabil prin intermediul lui Epafrodit) că lucrurile în Filipi nu erau perfecte, dar a ales să-i vadă pe credincioșii din Filipi așa cum vor fi atunci când lucrarea lui Dumnezeu în ei va fi finalizată. Încrederea sa în acest rezultat se baza pe faptul că ei îl purtau în inimile lor. Afecțiunea lor pentru el era o dovadă clară că erau

născuți din Dumnezeu, căci oricine este născut din nou îi iubește pe cei care sunt și ei născuți din Dumnezeu (1 Ioan 5.1).

Pavel le spune că au devenit „împreună-părtași” prin părtășia lor practică la lucrarea Domnului: ei au avut parte de suferințele legate cu Evanghelia, pe care Pavel le-a îndurat în „lanțuri”. Și pentru că au acționat cu atâta bunăvoință și s-au identificat fără rezerve cu el, au devenit și ei „părtași” la „apărarea și întărirea Evangheliei” împreună cu el. Apărăm Evanghelia prin faptul că susținem adevărul ei prin cuvinte; și întărim Evanghelia prin umblarea și comportamentul nostru. Aceasta înseamnă că Pavel nu numai că a vestit Evanghelia, dar a și arătat-o prin viața sa. Dușmanul încearcă întotdeauna să denatureze Evanghelia: fie că îi strică mesajul prin introducerea de erori, fie că încearcă să păteze caracterul mesagerilor săi. Prin urmare, este necesar să apărăm adevărul Evangheliei prin cuvinte și să îl prezentăm în mod corespunzător în viața noastră cu un caracter creștin. Aceste două lucruri merg împreună. Oamenii lui Ghedeon, care aveau o „trâmbiță” într-o mână și o „torță” în cealaltă, ilustrează acest echilibru important (Judecători 7.16). Este inutil să apărăm Evanghelia prin cuvinte, dacă nu confirmăm printr-un caracter creștin sănătos ceea ce învățăm pe alții. Cum ne putem aștepta ca oamenii să accepte [ca adevăr] ceea ce predicăm și învățăm, dacă umblăm după căile lumii, ca toți ceilalți care nu au credință?

Versetul 8

Pavel Îl numește pe Dumnezeu ca martor că el i-a iubit pe credincioșii din Filipi la fel de mult cum ei îl iubeau pe el. El spune:

Filipeni 1.8: Pentru că martor îmi este Dumnezeu cât vă doresc pe toți în dragostea lui Hristos Isus {Căci martor îmi este Dumnezeu cât tânjesc după voi toți, cu inima lui Hristos Isus}.

Pavel i-a iubit sincer pe credincioșii din Filipi. El a tânjit după ei, ca să spunem așa, „cu măruntaiele [traducere literală] lui Isus Hristos”. Adică: i-a iubit cu aceeași expresie a iubirii divine cu care îi iubea Domnul Însuși.

Rugăciunea lui Pavel (versetul 9-11)

Versetele 9-11

Filipeni 1.9-11: Și aceasta mă rog, ca dragostea voastră să prisosească tot mai mult și mai mult în cunoștință și în orice pricepere, ca voi să le deosebiți pe cele alese, ca să fiți curați și fără vină pentru ziua lui Hristos, umpluți de rodul dreptății, care este prin Isus Hristos, spre gloria și lauda lui Dumnezeu.

După ce și-a confirmat dragostea pentru credincioșii din Filipi, Pavel continuă prin a le împărtăși subiectele sale de rugăciune pentru ei. Prin aceasta, lor le-a devenit clar ce își dorea el pentru ei. S-a spus că nu există un serviciu mai mare pe care îl putem face sfinților lui Dumnezeu decât să ne rugăm pentru ei. Epafra este un exemplu minunat în acest sens. El a „luptat” în rugăciune pentru ca sfinții să fie „desăvârșiți și pe deplin încredințați în toată voia lui

Dumnezeu” (Coloseni 4.12). Desigur, aceasta nu ar trebui să fie singura slujire pe care o facem pentru credincioși, dar aici ar trebui să începem.

Să observăm: Pavel nu cere condiții mai bune de trai pentru acești credincioși săraci, nici pentru sănătatea lor fizică, ci se roagă ca înțelegerea lor spirituală și discernământul moral să crească, astfel încât să trăiască „curați și fără vină” în această lume și să fie astfel o bună mărturie înaintea tuturor. În Efeseni 1.16-23, Pavel se roagă pentru ca sfinții să aibă o înțelegere spirituală a lucrurilor doctrine care au legătură cu taina; dar aici se roagă pentru înțelegerea lor spirituală, astfel încât să aibă discernământ moral în lucrurile practice.

Acest lanț de lucruri, pe care Pavel le cere pentru credincioșii din Filipi, începe cu rugăciunea sa ca ei să crească în „dragoste”. Și începe cu acest lucru pentru că dragostea este solul în care crește discernământul moral. Atunci când dragostea noastră pentru Domnul, pentru poporul Său și pentru cei pierduți arde atât de luminoasă pe cât ar trebui, atunci este în ordine cu noi. Și dacă acest lucru este asociat cu „cunoașterea” și „discernământul” în principiile divine, atunci vom putea „deosebi pe cele alese” în problemele practice cu care ne confruntăm în viață. J.G. Bellett dă câteva exemple despre cum pot fi judecate din punct de vedere moral diverse chestiuni practice:⁴

- Daniel l-a sfătuit pe împăratul Babilonului cu privire la chestiuni legate de împărăție, dar nu a vrut să mănânce de la masa împăratului (Daniel 1.8-16; 2.27-45).
- Zorobabel a acceptat ajutorul împăratului Persiei la reconstruirea Templului (Ezra 1; 4), dar a refuzat ajutorul samaritenilor (Ezra 4.1-4).
- La rândul lor, iudeii prizonieri în Babilon s-au rugat pentru cetatea Babilon și pentru locuitorii ei (Ieremia 29.7), dar nu au cântat pentru ei cântările Sionului (Psalmul 137.1-4).

Ne-am putea întreba de ce ei au cooperat cu păgânii într-o situație, și au refuzat în alta. Răspunsul este: au avut discernământ moral.

Marele scop al acestui discernământ moral și spiritual este de a-i ajuta pe credincioși să meargă pe o cale care să Îl glorifice pe Hristos. De aceea, Pavel spune că credincioșii ar fi mai „curați și fără vină” în această lume dacă ar lua aceste lucruri la inimă în mod practic. „Curați” este ceea ce ar trebui să fim înaintea lui Dumnezeu (1. Petru 1.16), iar „fără vină” este ceea ce ar trebui să fim în fața semenilor noștri (2. Corinteni 6.3). Acest lucru ar avea cu siguranță un efect pozitiv asupra mărturiei actuale a Evangheliei, dar Pavel se gândea dincolo de acest moment, la „ziua lui Hristos”, când Dumnezeu va face vizibil în mod public ceea ce a lucrat în sfinți. Așa cum am menționat mai devreme, ziua lui Hristos începe cu arătarea Domnului și se întinde pe toată durata Împărăției Milenare (2. Tesaloniceni 1.10). Rezultatul acestei înțelegeri morale este că lumea va vedea „rodul neprihănit (dreptății)” în noi, nu numai acum, ci și în acea zi, și că acest rod va fi „spre slava și lauda lui Dumnezeu”.

Circumstanțele personale ale lui Pavel și răspândirea Evangheliei (versetul 12)

Versetul 12

Filipeni 1.12: Vreau dar să știți, fraților, că împrejurările în care s-au întors mai degrabă spre înaintarea Evangheliei; ...

Pavel a vorbit despre „*comuniunea la Evanghelie*” (Filipeni 1.5) și despre importanța „*apărării și întăririi Evangheliei*” (Filipeni 1.7); acum el vorbește despre „*înaintarea Evangheliei*”. Credincioșii din Filipi erau plini de îngrijorare pentru Pavel și doreau să afle despre bunăstarea lui. Știind că sunt îngrijorați, Pavel a profitat de ocazie pentru a le ușura îngrijorarea, informându-i despre situația sa personală. Este de remarcat faptul că, făcând acest lucru, nu i-a preocupat cu dificultățile sale, care erau considerabile, ci cu ceea ce făcea Domnul în Roma.

În mediul în care trăia Pavel, multe lucruri puteau să-i provoace omului tristețe și depresie. În fiecare zi a fost legat de un soldat roman și aștepta procesul său. Viitorul său - fie că era vorba de viață sau de moarte - era întunecat și plin de incertitudine; martiriul era o posibilitate foarte reală. Nu a avut parte de mângâierea prietenilor creștini, pentru că cei mai mulți se temeau să fie identificați cu el (2. Timotei 1.15). (Mai târziu, când a fost din nou încarcerat, Onisifor l-a vizitat, dar Pavel spune că acesta a fost o excepție; 2. Timotei 1.16-18.) Cu toate cele cu care se confrunta Pavel, nu-l găsim plângându-se sau întristat. El nu le cere credincioșilor din Filipi să se roage pentru eliberarea lui sau pentru ca el să aibă condiții mai bune în captivitate. Poate că și-a reproșat faptul că a mers la Ierusalim, ceea ce a dus la întemnițarea sa, dar se ridică deasupra eșecului său și nu se preocupă cu el. În loc să fie posomorât și trist, vedem un om care trăiește cu Dumnezeu, înălțat deasupra circumstanțelor sale și mulțumit în ele. Acest lucru este remarcabil: el este mulțumit cu cine este și unde se află, pentru că știe că Dumnezeu este mai presus de orice împrejurare și că „*calea Lui este desăvârșită*” (Psalmul 18.30). El era departe de a fi descurajat - se bucura! A fost legat cu un lanț, dar spiritul său a rămas liber. Acest lucru arată că credința nu poate fi împiedicată de circumstanțe. Ne arată, de asemenea, că nu circumstanțele produc starea sufletească a unei persoane - ele doar o dezvăluie.

Exemplul lui Pavel arată că aici există numeroase lecții cu privire la ceea ce este starea creștină normală. Vedem că cel care umblă cu Dumnezeu în puterea Duhului nu-i preocupă pe alții cu el însuși, nici în lucruri bune, nici în lucruri rele. El se supune mâinii lui Dumnezeu în viața sa și este mulțumit în circumstanțele sale. El nu se plânge de înfrângerile sale, ci, după ce a judecat toate acestea, continuă din inimă, dedicându-se lui Hristos și intereselor Sale.

Pavel le-a relatat credincioșilor din Filipi nu numai despre circumstanțele sale personale, dar le-a oferit și un scurt rezumat al răspândirii Evangheliei în acea zonă (în Roma). El dorea ca ei să știe că întemnițarea sa nu a fost un obstacol în calea răspândirii Evangheliei. Din moment ce cel mai mare predicator al Veștii Bune nu mai putea acum să predice, ne-am fi putut gândi că un astfel de lucru ar fi fost dezastruos pentru mărturia Evangheliei. Dar, de fapt, a fost exact opusul: întemnițarea lui a fost de fapt „*spre înaintarea Evangheliei*”! Dumnezeu, care este mai presus de toate circumstanțele, a ordonat lucrurile în așa fel încât a apărut o nouă și mai mare sferă de predicare. Acesta este un exemplu minunat al modului în care Dumnezeu, în providența Sa, poate anula planurile celor răi și poate face ca lucrurile să se desfășoare în așa fel încât să promoveze propriile Sale interese. Așa descrie acest principiu al acțiunii lui Dumnezeu în providența Sa în Psalmul 76.10 cu cuvintele: „*Mânia omului Te va lăuda; cu*

rămășița mâniei Te vei încinge”.

Captivitatea lui Pavel arată clar: Dumnezeu nu are nevoie de niciunul dintre noi în slujba Sa - nici măcar de un apostol! Suntem recunoscători pentru darurile spirituale pe care Hristos, Capul Bisericii, le-a dat, pentru ca mădularele trupului Său să crească (Efeseni 4.11-15), dar succesul lucrării lui Dumnezeu printre credincioși nu depinde de aceste daruri. Dumnezeu Se bucură să ne folosească în via Sa, și suntem recunoscători când o face, dar trebuie să ne amintim întotdeauna că El nu are nevoie de noi. Poate că nu ne place să auzim aceasta, dar niciun slujitor al Domnului nu este de neînlocuit. Dacă înțelegem acest lucru, ne va scuti de a fi orgolioși și înfumurați în lucrarea Domnului.

Două rezultate pozitive ale întemnițării lui Pavel (versetele 13-18)

Versetul 13

Filipeni 1.13: ... astfel că lanțurile mele în Hristos s-au arătat în tot pretoriul și tuturor celorlalți; ...

Pavel continuă și menționează două rezultate pozitive, care au rezultat din întemnițarea sa. Primul rezultat a fost: a devenit cunoscut pe scară largă („s-a arătat”) faptul că nu a fost încarcerat pentru o infracțiune penală, ci mai degrabă pentru mărturia sa pentru Hristos. De aceea, el vorbește despre închisoarea sa ca despre „lanțuri în Hristos”.

În acel moment, Pavel se afla în arest la domiciliu și locuia „în casa sa închiriată” (Faptele apostolilor 28.30). În fiecare zi, câte un soldat roman era legat de el pentru o perioadă de timp și, unul câte unul, aveau parte de o experiență pe care nu o vor uita niciodată: erau martorii unui om care trăia într-o continuă bucurie cerească. Cu siguranță, fiecare dintre ei a auzit Evanghelia, iar unii dintre ei au fost probabil convertiți în urma acestei experiențe, deși Sfânta Scriptură nu spun nimic despre acest lucru. Dar este remarcabil și faptul că mai învățăm ceva despre caracterul creștin autentic, propriu-zis: slujitorul Domnului, care umblă cu Dumnezeu în puterea Duhului Sfânt, nu-și numără convertiții și nu se laudă cu succesul său în Evanghelie (Matei 6.3). El nu atrage atenția asupra sa, ci își continuă slujirea smerită, fără prea mult tam-tam, lăsând rezultatele în seama lui Dumnezeu (Luca 17.10). (Filipeni 4.22 relatează că unii au fost mântuiți în „casa Cezarului”! Cum sau prin cine au fost mântuiți, Pavel nu spune).

Nu a trecut mult timp până când vestea despre acest prizonier remarcabil s-a răspândit în „tot pretoriul”. Pretoriul era garda imperială, cartierul general al armatei romane, care dispunea de o cazarmă cu zece mii de soldați. (A se vedea nota de subsol din traducerea lui J.N. Darby.) Pavel considera pe fiecare dintre acești soldați nu numai un viitor convertit, ci și un viitor mesager al Evangheliei. Indiferent dacă unii soldați au fost salvați sau nu, vestea despre Pavel și despre vestea bună pe care o propovăduia s-a răspândit în toate cazarmile și mai departe, „tuturor celorlalți” din Roma! Nu toți au crezut Evanghelia, dar se vorbea despre ea în toată cetatea, iar acesta era un lucru bun.

Versetul 14

Filipeni 1.14: ... și că cei mai mulți dintre frați, încrezându-se în Domnul prin lanțurile mele, îndrăznesc mai mult să vorbească fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu.

Al doilea rezultat pozitiv al întemnițării lui Pavel a fost că mai mulți frați au fost încurajați să propovăduiască Cuvântul. Și asta a fost bine.

Versetul 15

Filipeni 1.15: Unii, în adevăr, Îl predică pe Hristos și din invidie și ceartă, iar alții, de asemenea, din bunăvoință; ...

Pavel relatează că printre cei care propovăduiau mesajul existau două grupuri de predicatori: unii Îl predicau pe Hristos „din invidie și ceartă”, adică din motive false și ne curate, iar alții predicau „din bunăvoință”, sau cu intenții bune.

Versetul 16

Filipeni 1.16: ... aceștia, în adevăr, din dragoste, știind că eu sunt pus pentru apărarea Evangheliei; ...

Era îmbucurător faptul că mulți frați fuseseră treziți cu adevărat de întemnițarea lui Pavel. Ei L-au predicat pe Hristos „din dragoste”, care este motivul potrivit pe care ar trebui să-l avem față de Dumnezeu și față de sufletele pierdute. Când au auzit din exemplul lui Pavel că era „pus pentru apărarea Evangheliei”, au prins curaj și au fost mișcați la o încredere mai profundă în Domnul, așa că au ieșit fără teamă să predice Evanghelia. Trebuie să fi fost încurajator pentru credincioșii din Filipi să audă acest lucru.

Versetul 17

Filipeni 1.17: ... dar aceia Îl vestesc pe Hristos din duh de partidă, nu cu gând curat, intenționând să stârnească necaz lanțurilor mele.

Cei care Îl propovăduiau pe Hristos „din ceartă” și „nu din dragoste” o făceau cu intenția de a stârni „necazul” în „lanțurile” lui Pavel. Ei doreau, dacă era posibil, să-i sporească suferințele. De aici reiese că acești predicatori ai Evangheliei nu-l plăceau pe apostolul Pavel. Care a fost mai exact preocuparea lor, el nu o dezvăluie. Poate că a fost vorba de ceea ce a învățat despre sfârșitul primului om în fața lui Dumnezeu (Romani 6.6; Filipeni 3.3). Poate că au considerat că învățătura lui era prea severă și a făcut creștinismul nepopular în rândul maselor, iar pentru a contracara acest lucru au prezentat un nou fel de evanghelie, care nu condamna direct omul în carne și nu insista ca creștinul credincios să se separe de lume. Este posibil ca acești predicatori să fi văzut în Evanghelie un mijloc de câștig financiar, așa cum era cazul unora din Corint (2. Corinteni 2.17: „făcând afaceri cu Cuvântul lui Dumnezeu”; vezi nota de subsol din Elberfelder [CSV]). Bineînțeles, Pavel a dezaprobat acest lucru, iar aceste lucruri au devenit motivul pentru care ei nu-l plăceau. Din moment ce era încarcerat, au încercat să profite de situație - dar motivele lor erau josnice.

Anumite aspecte ale învățăturii lui Pavel sunt încă nepopulare printre creștinii de astăzi. Creștinismul respinge categoric multe dintre învățăturile sale referitoare la doctrina Bisericii și la practica Bisericii. De exemplu, masele din confesiunea creștină nu acceptă ceea ce Pavel învață despre conducerea suverană a Duhului Sfânt în Adunare în închinare și în slujirea Cuvântului. În schimb, a adoptat clericalismul (sistemul cler/laicitate). De asemenea, creștinismul, în general, respinge ceea ce Pavel învață despre închinarea creștină, care nu are nevoie de practica iudaică sub forma instrumentelor muzicale, a corurilor etc. În afară de aceasta, masele resping și ceea ce Pavel învață despre locul surorii în Biserică: că ea nu are de-a face cu predicarea publică, învățătura și administrarea. Masele resping, de asemenea, învățătura sa despre folosirea acoperirii capului etc. Nu există suficient spațiu pentru a le enumera pe toate în întregime aici.

Motivele rele ale acestor predicatori servesc pentru a ne arăta că slujirea creștină poate fi făcută în energia cărnii, motivată de lăcomie, invidie și căutare de glorie. Deoarece acest lucru este din păcate posibil la fiecare dintre noi, trebuie să ne judecăm pe noi înșine și să rămânem smeriți în slujba Domnului, pentru că motivele noastre vor fi verificate într-o zi la scaunul de judecată al lui Hristos (1. Corinteni 4.5).

Versetul 18

Filipeni 1.18: Atunci ce este? Oricum, în orice fel, fie de ochii lumii, fie în adevăr, Hristos este vestit; și în aceasta eu mă bucur, da, și mă voi bucura.

Este posibil ca unii predicatori ai Evangheliei să fi avut motive necurate și să fi folosit metode carnale, dar Pavel era mulțumit să lase totul în seama Domnului. Evanghelia a fost mărturisită din belșug; acesta a fost cel mai important lucru. Poate că Evanghelia nu era în inimile lor, dar era pe buzele lor, și pentru că Hristos era predicat, Pavel se putea bucura. Vedem de aici că el nu era ostil acestor predicatori. El nu era deloc gelos sau critic față de acești oameni care voiau să-i facă probleme, ci este amabil; nu există nicio urmă de mânie sau amărăciune în spiritul său. Indiferent dacă motivele predicării au fost greșite sau pure, Hristos a fost predicat, iar inima lui Pavel a fost plină de bucurie. El spune: „în aceasta eu mă bucur, da, și mă voi bucura”.

Trebuie să adoptăm aceeași atitudine față de cei din creștinătate care predică din motive aparent necurate. Poate că slujesc din lăcomie, invidie și căutare de glorie - sau poate că propovăduiesc un mesaj greșit sau incomplet al Evangheliei. Probabil că nu avem sentimentul că ne putem alătura lucrării lor, dar ne putem ruga ca Cuvântul predicat să se înmulțească în mâna lui Dumnezeu și să aducă roade în sufletele mântuite. Să ne bucurăm ca Pavel că Hristos este predicat și că oamenii sunt binecuvântați.

Mântuirea practică care duce la gloria viitoare (versetele 19-26)

Versetul 19

Filipeni 1.19: Pentru că știu că aceasta mi se va întoarce spre mântuire, prin cererea [rugăciunea] voastră și prin ajutorul Duhului lui Isus Hristos, ...

Pavel era încrezător că acest lucru „se va întoarce spre mântuirea” lui prin rugăciunile sfinților și cu ajutorul Duhului Sfânt. El nu se putea referi la mântuirea sufletului său de pedeapsa păcatelor sale (Faptele apostolilor 16.31; 2. Timotei 1.9; 1. Petru 1.9 etc.), pentru că în acest sens el fusese deja mântuit veșnic. Mai mult, mântuirea sufletelor noastre nu depinde de rugăciunile sfinților sau de vreo lucrare a Duhului Sfânt făcută pentru noi în viitor - această mântuire este o posesiune prezentă a credinciosului.

La ce mântuire, la ce salvare s-ar putea referi Pavel aici? Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să înțelegem că, în Scriptură, mântuirea este un termen cu sens larg, atotcuprinzător, care cuprinde multe aspecte ale mântuirii/eliberării - de la a fi salvat de pedeapsa păcatelor noastre până la a fi glorificat, când Domnul se va întoarce. Prin urmare, este o greșală să credem că aceasta înseamnă întotdeauna mântuire de la judecata veșnică (așa cum se proclamă în Evanghelie), atunci când cuvintele „mântuit” sau „salvare” respectiv „mântuire” apar în Sfânta Scriptură. Deoarece există multe aspecte ale mântuirii, este la fel de adevărat când se spune: „Am fost mântuit, sunt mântuit (în acest moment) și voi fi mântuit”. W. Kelly remarcă în privința aceasta:

Dacă încercați să afirmați că în Noul Testament cuvântul „mântuire” are un singur înțeles, atunci aveți într-adevăr o problemă; și veți constata că pasajele din Scriptură nu pot fi aduse la unison. De fapt, nu există nimic pe care să-l puteți afla mai sigur și mai ușor: Noul Testament vorbește despre mântuire mai des ca despre un proces, o procedură care nu este încă încheiată, un lucru care nu este încă terminat, decât ca despre un lucru care este finalizat și terminat.⁵

Această remarcă a lui Kelly este semnificativă. Înseamnă că atunci când întâlnim cuvintele „mântuit” și „salvare” respectiv „mântuire” în Noul Testament, de cele mai multe ori nu se referă la salvarea sufletelor noastre de pedeapsa păcatelor noastre! Acest lucru este valabil pentru întreaga epistolă către Filipeni.

Întrucât sufletul lui Pavel era deja mântuit, deoarece Îl acceptase pe Hristos ca Mântuitor (Faptele apostolilor 9), el se referă aici, în mod evident, la un alt aspect al mântuirii. Walter Potter remarcă cu privire la acest verset:

Apoi avem cuvântul „mântuire”. Îl găsim de mai multe ori în această epistolă. Întotdeauna este în legătură cu circumstanțele noastre și nu cu sufletele noastre.⁶

Contextul sugerează că cuvântul „aceasta” din versetul 19 se referă la certurile carnale ale celor care l-au respins pe Pavel, menționate în versetele anterioare. El conta să fie salvat, în sens practic, de intențiile lor rele de a-l calomnia și jigni, și se baza pe rugăciunile credincioșilor și pe puterea Duhului pentru această salvare. Așadar, mântuirea care se afla înaintea lui era o mântuire completă, o eliberare de tot ceea ce ar putea să vină împotriva lui în viață și să-l împiedice pe Hristos să fie glorificat în trupul său.

Unii au gândit că „mântuirea” despre care vorbește Pavel aici a fost eliberarea sa din captivitate. Dar nu poate fi așa, pentru că el vorbește despre mântuire ca despre ceva ce era sigur că va primi. În contrast, în următoarele versete, el vorbește despre eliberarea sa ca

despre ceva de care nu era sigur. Era foarte posibil ca el să moară ca martir în mâinile romanilor. Mai mult, în starea de spirit în care este văzut Pavel în această scrisoare, nu ar fi normal ca el să dorească o schimbare a situației sale. De-a lungul scrisorii îl vedem ca pe unul care se mulțumește cu ceea ce Dumnezeu a îngăduit în viața lui (Filipeni 4.11).

Versetul 20

Filipeni 1.20: ... potrivit așteptării stăruitoare și a speranței mele că în nimic nu voi fi dat de rușine, ci, în toată îndrăzneala, ca întotdeauna, și acum Hristos va fi preamărit în trupul meu, fie prin viață, fie prin moarte.

Această „mântuire” practică ar include victoria asupra încercării dușmanului de a face ca credința lui Pavel să se prăbușească și să eșueze atunci când este pusă la încercare. De aceea, el adaugă: „potrivit așteptării stăruitoare și a speranței mele că în nimic nu voi fi dat de rușine”. Ar fi fost un mare triumf pentru satan, dacă l-ar fi putut convinge pe cel mai mare apărător al Evangheliei creștine să renunțe atunci când testul său final a venit în fața tribunalului roman. Prin urmare, așteptarea și speranța sinceră a lui Pavel era, că atunci când va veni acel test, el va avea harul de a nu renunța la Hristos. Și dacă aceasta însemna că va fi condamnat la moarte pentru mărturia sa pentru Hristos, atunci va muri cu credință pentru gloria lui Dumnezeu, ca un martir cinstit. Ștefan (primul martir creștin), la a cărui mărturie de neclintit fusese martor Pavel însuși, a fost marele său exemplu (Faptele apostolilor 7). Dacă se dezicea în acel moment crucial, cu siguranță că ar fi fost „rușinat” în ziua viitoare a arătării, când se vor vedea rezultatele vieții noastre.

Pavel încheie cu cuvintele: „ci, în toată îndrăzneala, ca întotdeauna, și acum Hristos va fi preamărit în trupul meu, fie prin viață, fie prin moarte”. Așa că a dorit, așa cum Dumnezeu i-a dat har, să continue până la sfârșitul vieții sale cu o mărturie îndrăzneată și neclintită pentru Hristos. Dacă va fi eliberat sau va muri ca un martir, nu conta pentru el. Ceea ce conta, și pentru care se străduia, era ca Hristos să fie „preamărit” în trupul său. A-L glorifica pe Hristos „prin viață” înseamnă: alții îi dau cinste și laudă datorită mărturiei noastre de viață. A-L glorifica pe Hristos „prin moarte” înseamnă: alții îi dau slavă și îl laudă pentru că ne ținem de mărturisirea noastră de credință și nu ne retragem atunci când suntem amenințați cu sabia. Oamenii, care sunt martori la o astfel de mărturisire, își vor da seama că Hristos este cu adevărat prețios pentru noi (1. Petru 2.7) - suficient de prețios încât să murim pentru El! Această mărturie, în puterea Duhului Sfânt, îi va aduce pe păcătoși la Hristos, pentru că ei vor să aibă ceea ce avem noi.

Versetul 21

Pavel explică apoi principiul său de viață:

Filipeni 1.21: Pentru că pentru mine a trăi este Hristos, și a muri, câștig.

Pavel nu a trăit pentru bani, faimă sau plăcere; aceste lucruri nu erau scopul său. El avea o singură dorință: ca Hristos să fie preamărit în trupul său, fie prin viață, fie prin moarte. Când vorbim despre viață și moarte în acest fel, vedem că Pavel a învățat să privească lucrurile din

partea lui Dumnezeu. El a înțeles că ceea ce contribuie la gloria lui Dumnezeu în Hristos este cel mai important lucru în viață. Nu era preocupat de ceea ce ar fi fost mai bine pentru el, ci de interesele lui Hristos - asta era ceea ce conta pentru el. Vedem în aceasta absența completă a egoismului. Pavel era un om care a terminat cu el însuși. Egoismul și scopurile egoiste pe care le condamnase, deveniseră fără importanță (Filipeni 3.4-8), și se bucura că erau fără importanță! Cu ego-ul la o parte, a văzut lucrurile în mod clar în viață - totul trebuie să se învârtă în jurul lui Hristos. Ce stare minunată de atins în experiența creștină! Să ne amintim că acesta este un creștinism normal.

Afirmația lui Pavel că moartea este un „câștig” pentru un creștin credincios dovedește că doctrina „somniașului sufletului”, așa cum se învață în unele cercuri, nu poate fi corectă. Se spune că sufletele și spiritele celor decedați trec imediat într-o stare în care sunt lipsite de conștiință și nu știu sau nu simt nimic. Versete precum Iov 14.21; Psalmul 115.17 și Eclesiastul 9.5 sunt folosite în mod greșit pentru a susține această noțiune falsă. (Aceste pasaje din Scriptură vorbesc despre faptul că morții nu sunt conștienți de lucrurile care se întâmplă pe pământ după moartea lor, pur și simplu pentru că nu sunt aici pentru a le experimenta; aceste pasaje din Scriptură nu se referă la o stare în care omul este lipsit de conștiință). Dacă partea morților ar fi o stare în care aceștia nu au conștiință, atunci moartea nu ar putea fi numită câștig. Pavel, de exemplu, a trăit într-o părtășie fericită cu Domnul; dacă moartea ar veni pentru el și ar cădea într-o stare în care nu ar mai avea conștiință, aceasta ar fi o pierdere foarte mare pentru el: ar pierde bucuria fericită a părtășiei cu Domnul! Dimpotrivă, Pavel spune că moartea îl aduce pe credincios la un nou nivel de bucurie a părtășiei cu Domnul, care, așa cum spune el, este „mult mai bună” decât orice ar putea experimenta un credincios în timpul vieții trupesti pe pământ:

Versetele 22,23

Filipeni 1.22,23: Dar, dacă a trăi în trup, aceasta este pentru mine rod pentru lucrare, atunci nu știu ce să aleg. Dar sunt strâns din două părți, având dorința să plec și să fiu împreună cu Hristos, pentru că este cu mult mai bine, ...

Pavel vorbește apoi despre viitorul său. Așa cum am menționat mai devreme, el se confrunta cu două posibilități: să fie eliberat din captivitate sau să moară ca martir în mâinile romanilor. Așadar, Pavel se afla într-o dilemă, ca să spunem așa: le dorea pe amândouă. Dar, fiind altruist, el nu avea voință proprie în această privință, așa că s-a mulțumit să lase la latitudinea Domnului dacă va trăi sau va muri. Viața lui ar putea fi rezumată ca fiind plină de slujire pentru Domnul, iar moartea a fost pur și simplu ceea ce îl va duce la o bucurie și mai deplină în Domnul. A rămâne viu însemna să trăiești pentru Hristos; a muri însemna să fii la Hristos.

Există patru pasaje principale în Noul Testament care se referă la starea fericită a credinciosului adormit (vezi *Collected Writings of J.N. Darby*, vol. 2, pag. 293):

- Luca 23.43: „cu Mine în Paradis”
- Faptele apostolilor 7.59: duhul și sufletul sunt „primite de Domnul”
- 2. Corinteni 5.8: „pentru a fi acasă la Domnul”
- Filipeni 1.23: „să fi la Hristos, pentru că este cu mult mai bine”

Să observăm următoarele: Pavel afirmă că starea credinciosului adormit este mai bună decât orice am putea experimenta în trupurile noastre aici pe pământ, dar are grijă să nu spună că este cea mai bună. El spune că este „mult mai bine”, dar nu că este cel mai bine. Motivul: pe credincios îl așteaptă ceva și mai mare decât să treacă prin moarte și să fie la Hristos - și anume, să fie cu și ca Hristos în starea de glorie (Filipeni 3.21). Asta e cel mai bun dintre toate! Iar acest lucru, după cum știm, se va întâmpla doar atunci când Domnul ne va chema acasă la răpire; atunci, cei morți în Hristos și credincioșii vii vor fi glorificați împreună (1. Tesaloniceni 4.16,17; Evrei 11.40).

„Să plec și să fiu împreună cu Hristos” - aceasta este o afirmație care se referă la starea intermediară sau „dezbrăcată” a credincioșilor adormiți (2. Corinteni 5.4); ea nu vorbește despre starea lor finală de glorie. Mulți au înțeles greșit acest lucru, crezând că această afirmație se referă la credinciosul care va fi luat pentru a fi cu El la venirea Domnului; deci, ea se referă la răpire. Dar aici este vorba în mod clar că prin moarte credinciosul va fi la Domnul; subiectul nu este răpirea. Astfel, sfinții care au murit sunt în prezent „la Hristos”, dar nu sunt încă în glorie. Acest lucru poate părea ciudat pentru unii care au ideea greșită că slava este sinonimă cu cerul - o idee veche a reformatorilor. Pentru ei sună ca și cum noi am spune că sfinții care au adormit nu sunt în cer. Cu toate acestea, gloria în legătură cu credincioșii este o stare (1. Corinteni 15.43 etc.), nu un loc în cer, unde credincioșii merg atunci când adorm. Sfinții care au adormit sunt cu Hristos în Paradis, în cer, într-o stare de fericire de nedescris, dar nu sunt în glorie - adică nu sunt încă glorificați. Ei vor fi glorificați doar la înviere. J.N. Darby spune:

Starea intermediară, deci, nu este gloria - pentru aceasta trebuie să așteptăm trupul; acesta va fi „înviat în glorie” [1. Corinteni 15.43]; El va transforma trupul nostru și îl va face asemenea trupului Său de glorie.⁷

Versetele 24-26

Pavel a mărturisit că ar fi fost mai util pentru progresul spiritual al sfinților dacă el ar fi rămas pe pământ, așa că spune în mod complet dezinteresat:

Filipeni 1.24-26: ... dar a rămâne în trup este mai necesar pentru voi. Și, fiind încredințat de aceasta, știu că voi rămâne și voi fi cu voi toți, pentru înaintarea și bucuria credinței voastre, pentru ca lauda voastră să prisosească în Hristos Isus, prin mine, prin venirea mea din nou la voi.

Nu putem decât să fim impresionați de acest lucru. El nu se gândea la confortul său și la ceea ce ar fi preferat el, ci la ceea ce ar fi fost mai bine pentru cauza lui Hristos în această lume și pentru progresul spiritual al sfinților. Și aceasta este o stare creștină normală.

Îndemnrile lui Pavel la unitate în mărturia Evangheliei (versetele 27,28)

Versetele 27,28

Filipeni 1.27,28: Numai purtați-vă într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos, pentru

ca, fie că vin și vă văd, fie că sunt absent, să aud despre voi că stați tari într-un singur duh, cu un singur suflet, luptând împreună cu credința Evangheliei și neînfricoșați în nimic de adversari: ceea ce pentru ei este o dovadă de pieire, iar pentru voi de mântuire, și aceasta de la Dumnezeu;

Ajungem acum la îndemnul lui Pavel. El era deosebit de îngrijorat de pericolele la care erau expuși credincioșii din Filipi și de aceea îi îndeamnă. În primul rând, el insistă ca ei să se comporte în mod demn, pentru a recomanda Evanghelia celor pierduți. Nu există o modalitate mai bună de a face acest lucru decât ca credincioșii să meargă împreună, în părtășie plină de bucurie, pe calea credinței. El spune: „Numai purtați-vă într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos, pentru ca, fie că vin și vă văd, fie că sunt absent, să aud despre voi că stați tari într-un singur duh, cu un singur suflet, luptând împreună cu credința Evangheliei”. De aceea, era absolut necesar ca ei să stea împreună, umăr lângă umăr, într-o unitate fericită înaintea lumii.

Pavel era foarte dornic să cunoască starea credincioșilor din Filipi și le-a spus că relatarea pe care spera să o audă era că ei stăruiau în Evanghelia „într-un singur duh” și „cu un singur suflet”. El menționează acest lucru pentru că știa că în mijlocul lor exista dezbinare, în jurul a două surori care nu se înțelegeau (Filipeni 4.2). El știa, de asemenea, că satan va profita de ceva atât de simplu pentru a diviza adunarea din Filipi, dacă va putea. Iar acest lucru, la rândul său, ar împiedica mărturia pentru Evanghelia în acea zonă. Probabil că puține lucruri sunt mai dăunătoare și mai nocive pentru mărturia Evangheliei către cei pierduți, decât certurile și disputele din rândurile creștinilor credincioși. Dacă lumea vede că nu ne putem înțelege, cum ne putem aștepta ca ei să accepte ceea ce predicăm?

Pavel știa, de asemenea, că dacă credincioșii ar fi fost unanimi în mărturia lor, aceasta ar fi provocat o opoziție acerbă față de Evanghelia și ar fi adus persecuție. Prin urmare, el spune că spera ca relatarea, pe care se aștepta să o audă despre ei, să includă faptul că, în ciuda opoziției, nu se temeau de adversarii lor și, prin urmare, au continuat cu o mărturisire îndrăzneată pentru Hristos. El spune: „Și neînfricoșați în nimic de adversari: ceea ce pentru ei este o dovadă de pieire, iar pentru voi de mântuire, și aceasta de la Dumnezeu”. Simplul fapt că Pavel îi numește pe oponenții Evangheliei „adversari” este o dovadă că „pieirea” va fi partea lor meritată atunci când Domnul va face judecata. Dar pentru credincioși va fi exact invers: intervenția Domnului va fi pentru „mântuirea” sau „salvarea” noastră. Aici este vorba de un aspect viitor al mântuirii, de care credincioșii se bucură, atunci când la răpire vor fi scoși complet din această lume. La fel ca în Filipeni 1.19, Pavel nu se poate referi aici la mântuirea sufletelor noastre de pedeapsa pentru păcatele noastre, pentru că mântuirea aceasta am primit-o deja atunci când L-am acceptat pe Hristos ca Mântuitor al nostru.

Suferința pentru Hristos (versetele 29,30)

Versetul 29

Filipeni 1.29: ... pentru că vouă vi s-a dat har, cu privire la Hristos, nu numai să credeți în El, ci să și suferiți pentru El, ...

Este o tactică veche a dușmanului de a-i împiedica pe credincioși să mărturisească pentru

Hristos, amenințându-i cu violența. Pavel le amintește credincioșilor din Filipi: dacă persecuția era soarta lor, ei ar trebui să-și amintească faptul că toată această suferință este de fapt un privilegiu „dat” să o purtăm pentru Hristos și ar trebui să fie considerată o onoare. Apostolii ne servesc drept exemplu (Faptele apostolilor 5.40,41). Fiecare creștin credincios trebuie să înțeleagă că în creștinism este normal să sufere rușine și persecuție. De fapt, nu putem scăpa de ea și totuși să rămânem credincioși Domnului (2. Timotei 3.12).

Suferința „pentru” Hristos are de-a face cu suportarea rușinii și a persecuției, pentru că credinciosul îl mărturisește pe Hristos înaintea oamenilor. Vedem un tip de suferință de acest fel în istoria lui David și a lui Ionatan. David este un model al lui Hristos, iar Ionatan este un model al credinciosului. Când Ionatan s-a identificat în mod public cu David, Saul și toți cei care îl urmau au fost furioși, iar Saul a aruncat chiar o suliță în Ionatan - în propriul său fiu (1. Samuel 20.30-34)! Suferința pentru Hristos este ceva ce noi alegem; adică am putea evita acest tip de suferință prin simplul refuz de a-L mărturisi pe Hristos în fața oamenilor.

Suferința „cu” Hristos este altceva (Romani 8.17). Este inevitabilă. Aceasta are legătură cu faptul că credinciosul are o natură divină prin nașterea din nou și „Duhul lui Hristos” care locuiește în el (Romani 8.9). Duhul lui Hristos este o funcție specială a Duhului Sfânt; El formează în credincios sentimentele și simțămintele lui Hristos. În timp ce Domnul privește această scenă, în care păcatul și-a produs efectele sale triste, El suferă plin de o simpatie intimă față de creaturile Sale care suferă sub robia stricăciunii. Ca „fii ai lui Dumnezeu” și „copii ai lui Dumnezeu”, suntem vase ale compasiunii lui Dumnezeu (Romani 8.14-18). Deoarece prin trupurile noastre suntem uniți cu creația suferindă și avem Duhul Sfânt în noi, suferim - chiar dacă doar într-o mică măsură - „cu” Hristos, simțind cu El atunci când vedem una dintre creaturile lui Dumnezeu suferind. Deoarece toți credincioșii au Duhul lui Hristos în ei, toți credincioșii, într-o măsură mai mare sau mai mică, suferă în acest fel.

Versetul 30

Filipeni 1.30: ... având aceeași luptă pe care ați văzut-o în mine și acum auziți că este în mine.

În timp ce așteptăm venirea Domnului, avem privilegiul de a-L sluji prin mărturisirea despre El și prin transmiterea revelației adevărului creștin tuturor celor care doresc să o primească. Când Pavel folosește cuvintele „luptând împreună” (Filipeni 1.27) și „lupta” în acest context, el nu vrea să sugereze că ar trebui să ne certăm și să ne luptăm cu cei care se opun adevărului. Lupta noastră este una spirituală; luptăm împotriva vrăjmașilor spirituali care au dus în rătăcire mințile oamenilor cu idei false, învățându-i cu răbdare adevărul (2. Corinteni 10.4,5; Coloseni 1.29-2.1). În lucrarea Domnului pur și simplu nu este loc pentru controverse carnale (2. Timotei 2.14). O astfel de acțiune nu face decât să strice mărturia Evangheliei. Dar dacă slujim corect sub domnia lui Hristos, vom fi implicați în același conflict spiritual în care a fost implicat Pavel și vom avea parte de aceleași recompense în ziua viitoare.

Rezumând, putem spune: am văzut în capitolul 1 un om (Pavel) care a cântărit viața pe cântarul lui Dumnezeu și a ajuns la o concluzie corectă: O viață pentru cauza lui Hristos este singurul lucru pentru care merită să trăiești - și trăind pentru Hristos, el a găsit cheia unei vieți

fericite și rodnice.

Tradus de la: [Der Brief des Paulus an die Philipper \(1\)](#)

Tradus din *The Epistle of Paul to the Philippians. The Epistle of Christian Devotedness and Joy*
Christian Truth Publishing 2017

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Remarca redacției: Anstey scrie aici „accepted *with* Him“ (= făcut plăcut în El) și prin aceasta se referă la Versiunea King-James.

[2] Remarca redacției: traducere alternativă a editurii CSV-Elberfelder în adnotare.

[3] J.N. Darby, *Miscellaneous Writings*, Vol. 4, pag. 214.

[4] Compară. J.G. Bellett, *Die moralische Herrlichkeit unseres Herrn Jesus als Mensch*, Neustadt/Weinstraße. (Ernst Paulus) 1988, pag. 47.

[5] W. Kelly, *The Epistle of Paul to the Philippians*.

[6] W. Potter, *Gathering up the Fragments*, Addison (BTP) 1982, pag. 155.

[7] J.N. Darby, „The State of the Soul after Death” aus *Collected Writings*, Vol. 31, pag. 185.